

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὕφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ, κηαμένω πῦρ,
 ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὑλακόμωροι,
 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς 5
 σαίνοντάς τε κύννας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαιοὶ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “Εὐμαιοὶ, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος
 ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 ἀλλὰ περισσαινουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.” 10
 Οὐ πῶ πάν εἶρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔστη ἐνὶ προθύροισι. ταφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης,
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο,
 κερνάς αἶθοπα οἶνον. ὁ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος,
 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ 15
 χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 ὡς δὲ πατήρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζῃ
 ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 μοῦνον τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ,
 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὕφορβὸς 20
 πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὐ σ' ἔτ' ἐγὼ γε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ οἴχεο νηῖ Πύλονδε.
 ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, φίλον τέκος, ὄφρα σε θυμῷ 25
 τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα.
 οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
 ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὡς γάρ νύ τοι εὖαδε θυμῷ,
 ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν ἀΐδηλον ὄμιλον.”

Υποδοχή Τηλέμαχου από Εὐμαιο (στ. 1-54)

Οι δύο τους πάλι μες στην καλύβα ο Οδυσσεύς κι ο θεῖος χοιροβοσκός
 ετοίμαζαν το πρωινό με την αυγή, έχοντας φωτιά ανάψει, και
 τους βοσκούς στους χοίρους ἔστειλαν εκεί που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι·
 και στον Τηλέμαχο οι σκύλοι που τό 'χουν ν' αλυχτούν κουνούσαν τις ουρές τους,
 κι ούτε που γάβγιζαν καθὼς πλησίαζε. Το αντιλήφθηκε ο θεῖος Οδυσσεύς 5
 που οι σκύλοι κουνούσαν τις ουρές τους, κι ἀπὸ κοντὰ κτύπος ποδιῶν ἀκούστηκε.
 Κι ἀμέσως πρὸς τον Εὐμαιο ἔλεγε λόγια που πετοῦν στον ἄνεμο·
 «Αλήθεια, Εὐμαιο, κάποιος θα σου ἐρθε ἐδῶ δικός σου σύντροφος
 ἢ και ἄλλος γνώριμος, μια και οι σκύλοι δεν γαυγίζουν,
 ἀλλὰ κουνάνε τις ουρές τους· κτύπο ποδιῶν ἀκούω στον ἀέρα.» 10

Δεν εἶχε ο λόγος του ἀκόμη τελειώσει, ὅταν ο γιος του ο ἀγαπημένος
 στάθηκε στην πόρτα. Ἐκθαμβὸς πάνω πετάχτηκε ο χοιροβοσκός,
 κι ἀπὸ τα χέρια τοῦ ἔπεσαν τα κιούπια, με τα ὁποῖα ἀσχολούσαν,
 αὐτὰ που συγκερνούσε το λαμπροκόκκινο κρασί. Ἦρθεν ἀπέναντι στον ἀνακτα, και 15
 στο κεφάλι ἔσκυψε και τον φίλησε, στα δύο ὠραῖα του μάτια,
 στα δύο ἐπίσης χέρια· και δάκρυ θαλερό στο πρόσωπό του κύλησε.
 Κι ὁπως πατέρας στοργικός το γιο του μ' ἀγάπη υποδέχεται,
 που ἀπὸ χώρα μακρυνή ἔχει γυρίσει τη δέκατη χρονιά,
 στερνός μονάκριβος, για τον ὁποῖο βάσανα πολλὰ ἔχει περάσει,
 ἔτσι την ὥρα ἐκείνη τον θεῖο στη μορφή Τηλέμαχο ο θεῖκός χοιροβοσκός 20
 σφιχταγκαλιάζοντας φιλοῦσε, σαν νά 'χε ἀπὸ θάνατο γλιτώσει·
 κι ὀλοφυρόμενος ἔλεγε λόγια που πετοῦν στον ἄνεμο·
 «Ἦρθες, Τηλέμαχε, γλυκό μου φως; ἐγὼ ἔλεγα πια
 δεν θα σε δω, ἀφότου για την Πύλο με πλοῖο ἐφυγες.
 Ἀλλὰ εμπρός, μπες μέσα τώρα, ἀγαπητὸ παιδί μου, μες στη ψυχὴ 25
 να σε χαρῶ κοιτώντας σε νεοφερμένος καθὼς εἶσαι ἐδῶ ἀπὸ τα ξένα.
 Δεν ἐρχεσαι συχνά στα κτήματα και στους βοσκούς σου,
 ἀλλὰ στην πόλη μένεις· ἴσως γιατί ἔτσι σ' ευχαριστεῖ,
 μπροστά σου να θεωρεῖς τον ἀποτρόπαιο ὄμιλο των μνηστήρων.»